

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 20. listopadu 2018 stížnost, kterou proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. srpna 2018 č. j. 5 To 176/2016-7553 podal obžalovaný

Bc. [jméno] [příjmení],

[datum narození] ve [město], trvale bytem [adresa]

a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst.1 písm.c) tr. řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl předseda senátu Městského soudu v Praze tak, že podle § 138 tr. řádu a § 131 odst.1 tr. řádu opravil ve vyhotovení usnesení jmenovaného soudu ze dne 26.1.2017 sp. zn. 5 To 176/2016-7301 tak, že namísto nesprávného výroku, „Rozsudek jménem republiky včetně státního znaku a textu: Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne [datum] v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. [jméno] [příjmení] a soudců JUDr. Miroslavy Strakové a Mgr. Jana Kareše odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro [část Prahy] rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2.12.2015 sp. zn. 4T 63/2010 a rozhodl takto:“ nahradil tento výrok správným. Ten zní“ usnesení, Městský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 26.1.2017 odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2.12.2015 sp. zn. 4 T 63/2010 a rozhodl takto.“

2. Dále přistoupil v reakci na shora uvedené i na opravu poučení o řádném prostředku, kdy namísto nesprávného poučení o přípustnosti dovolání uvedl správné poučení, že,, proti tomuto usnesení není další řádný prostředek přípustný.“

3. Toto své rozhodnutí předseda senátu Městského soudu v Praze odůvodnil tím, že administrativním nedopatřením došlo k rozeslání pracovní verze usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26.1.2017 sp. zn. 5 To 176/2016 účastníkům řízení, které oproti správné, tj. finální verzi, vychází z formátu pro rozsudek ve smyslu § 120 a násl. tr. řádu a ne pro usnesení ve smyslu § 134 a násl. tr. řádu. Vzhledem k použití nesprávného formátu bylo v rozeslané verzi obsaženo i nesprávné poučení. Obě chyby jsou zjevnými písařskými chybami a předsedovi senátu Městského soudu nezbylo, než tuto chybu napravit opravným usnesením ve smyslu § 131 tr. řádu.

4. Proti označenému usnesení podal obžalovaný v zákonné lhůtě a prostřednictvím svého obhájce stížnost. Tato je vrchním soudem považována za včasnou, neboť v řízení měl v rozhodné době obžalovaný dva obhájce, a sice Mgr. [jméno] [příjmení] a Mgr. [jméno] [příjmení]. Napadené usnesení však bylo doručeno toliko prvně jmenovanému, který vzápětí městskému soudu sdělil, že jeho povinnost obhajovat obžalovaného z důvodu výpovědi plné moci skončila. Mgr. [jméno] [příjmení] napadené usnesení nejprve doručeno vůbec nebylo a tento si jej osobně vyzvedl na Městském soudu v Praze až dne 19.10.2018.

5. Obžalovaný ve své stížnosti uvedl, že shodný výrok jako usnesení obsahoval i rozsudek, s rozdílným poučením o opravných prostředcích, který byl doručen jemu a jeho obhájci. Nejvyšší soud přistoupil na vysvětlení, že tato zjevná písařská chyba vznikla nejspíš při přenosu obsahu zmíněného rozhodnutí tím, že byl použit nesprávný formát. Podle § 131 odst. 1 tr. řádu může

předseda senátu zvláštním usnesením kdykoli opravit písařské chyby a jiné zřejmé nesprávnosti, k nimž došlo ve vyhotovení rozsudku (shodně též usnesení) a jeho opisech, tak, aby vyhotovení bylo v naprosté shodě s obsahem rozsudku (usnesení), jak byl vyhlášen.

6. Z obsahu rozsudku Městského soudu v Praze, doručeného obžalovanému i jeho obhájci je sice zřejmé, že datum jeho vyhlášení i celý obsah výrokové části odůvodnění se s obsahem usnesení shoduje a liší se, pokud odvolací soud označuje druh řízení jako veřejné zasedání, v němž rozhodl rozsudkem a usnesení zaměněno za Obvodní soud pro Prahu 2. Vysvětlení daného stavu jako písařské chyby, k níž došlo záměnou formátu, je velmi příhodné. Současně však nelze pominout podezření, že stroj 01010 kromě záměny formátu mohl zasáhnout i do textu výrokové části rozhodnutí, resp. ponechat bez opravy oproti tomu, jak byl vyhlášen. Údajně, jak se vysvětluje v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o rozsudek, jedná se o pracovní verzi, tedy verzi textů, ze kterých je nakonec v jiném formátu sestaveno usnesení. Mohla tedy v usnesení zůstat zákonu odporující část z rozsudečného výroku. Pouze ve veřejném zasedání, v daném případě rozsudkem, mohl odvolací soud aplikovat ustanovení § 262 tr. řádu a nařídit, aby věc byla projednána v jiném složení senátu. Nelze předpokládat, že by odvolací soud ve verzi, kterou minil publikovat, v rozhodnutí přijatém v neveřejném zasedání, aplikoval § 262 tr. řádu a překročil tak rámec možných rozhodnutí vynesených v § 263 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Stěžovatel pochybuje, že by odvolací senát odhlasoval v neveřejném zasedání nepřípustné rozhodnutí, které, vzhledem k závažnosti postupu dle § 262 tr. řádu, lze posoudit s ohledem na porušení zákona jako odejmutí obžalovaného jeho zákonnému soudci. Z uvedeného důvodu má za to, že stroj převzal z pracovní verze i chybnou, respektive nezákonnou část výroku, která měla být rovněž předmětem opravy usnesením podle § 138 tr. řádu za použití ustanovení § 131 odst. 1 tr. řádu. Jak konečně vyplývá z pokynu trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR, kterým bylo Městskému soudu v Praze uloženo, aby důsledně opravil všechna pochybení, ke kterým záměnou formátu v rozhodnutí ze dne 26.1.2017 sp. zn. 5 To 176/2016 došlo. I toto pochybení je nepochybně administrativním nedopatřením, které mělo být napadeným usnesením opraveno, resp. napadené usnesení by mělo být o výrok opravující tuto písařskou doplněno. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Vrchní soud v Praze Městskému soudu v Praze uložil napadené usnesení sp. zn. 5 To 176/2016 ze dne 8.8.2018, doplnit o výrok, kterým se opravuje písařské pochybení spočívající v nezákonné aplikaci § 262 tr. řádu, dle kterého bylo nařízeno, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu.

7. Vrchní soud v Praze jakožto soud stížnostní přezkoumal na základě podané stížnosti napadené usnesení i řízení jemu předcházející a dospěl k následujícím závěrům.

8. Pokud jde o řízení, které vyhlášení posuzovaného usnesení předcházelo, v tomto nebylo shledáno žádných nedostatků. Napadené usnesení vydal předseda senátu Městského soudu v Praze, když tato pravomoc mu je dána ustanovením § 131 odst. 1 tr. řádu a k takovému rozhodnutí tudíž není nutno nařizovat neveřejné zasedání. V posuzovaném případě bylo navíc provedení opravy nařízeno v rámci dovolacího řízení Nejvyšším soudem ČR (č.l. 7550) a to v souladu s § 131 odst. 1, větou poslední tr. řádu.

9. Pokud jde o napadené usnesení samotné, toto respektuje zásady na něho kladené § 134 odst. 1 tr. řádu je v něm zřetelně označen soud, který o věci rozhodoval, s uvedením dne a místa rozhodnutí. Jsou uvedena i ustanovení trestního řádu, kterými se předseda senátu městského soudu při svém rozhodování řídil a výrok jako takový splňuje i ostatní, zákonem předpokládané náležitosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou pak vylíčeny rozhodné skutečnosti, ze kterých při svém rozhodování vycházel. Samotné odůvodnění napadeného usnesení je přehledné a jsou tedy jasně patrné důvody, které k jeho vydání vedly, včetně popisu toho, jak k pochybení došlo. V závěru usnesení je i správné poučení o opravném prostředku, kterým se stěžovatel evidentně řídil.

10. Pokud jde o uplatněné tížnostní námítky, těmto nemohl stížnostní soud po prostudování předloženého spisového materiálu popřát sluchu. Předně na č.l. 7299 je založen protokol o

neveřejném zasedání konaném dne 26.1.2017 a z tohoto je patrné, že ve věci bylo rozhodováno usnesením. Pokud tedy byl obžalovanému a jeho obhájci doručen rozsudek, nikoli usnesení, je evidentní, že šlo o písařskou chybu, která mohla vzniknout způsobem, který předseda senátu Městského soudu v Praze, popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za stavu, kdy evidentně došlo k užití nesprávného formuláře, muselo být špatně uvedeno i poučení, což je i nyní posuzovaný případ. Proto není pochybením, pokud předseda senátu i tuto zjevnou písařskou vadu napravit nyní posuzovaným napadeným usnesením.

11. Obžalovaný ve své stížnosti dále poukazuje na skutečnost, že stroj 01010 mohl kromě záměny formátu zasáhnout i do výrokové části rozhodnutí. Tuto námitku považuje stížnostní soud rovněž za nedůvodnou. Jak Městský soud v Praze, tak i zdejší vrchní soud, mají stejný počítačový program ISVKS. Jde, jak již zmíněno, o počítačový program, do kterého se písemnosti vkládají a tento není sto provést bez aktivního zásahu člověka, jakoukoli změnu textu. Proto je vyloučeno, že by svévolně čehokoli z textu ubylo nebo naopak přibylo, případně, že by byly provedeny jakékoli změny. Obžalovaný poukazuje na to, že právě tímto způsobem se mohl ve výroku meritorního rozhodnutí objevit výrok podle § 262 tr. řádu, dle kterého bylo nařízeno, aby věc byla projednána v jiném složení senátu. Nicméně i tento výrok je obsažen v protokolu o neveřejném zasedání, zjevně tedy vyhlášen byl a je součástí výrokové části usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26.1.2017 č.j. 5 To 176/2016-7301. Takto je vyloučeno, že by se do písemného vyhotovení rozhodnutí dostal nějakou shodou náhod.

12. Ze shora uvedených důvodů vrchní soud nepřiznal stížnosti obžalovaného důvodnost a tuto postupem dle § 148 odst.1 písm.c) tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná.

Praha 20. listopadu 2018

JUDr. Jan Chocholatý Ph.D.
předseda senátu